

Der henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser ovenfor. De pågældende regler vil forinden udsendelse blive forhandlet med særligt berørte myndigheder og organisationer, bl.a. med henblik på at opnå en koordinering med den fysiske planlægning.

Til nr. 22

Forslaget er en konsekvens af forslaget til bestemmelsen i § 11, stk. 1 og 2, om tilbagekaldelse af tilladelser til afledning af spildevand som led i gennemførelsen af en spildevandsplan, jfr. § 1, nr. 7.

Til nr. 23

I § 65, stk. 1, foreslås som 2. og 3. pkt. indføjet en bestemmelse om undtagelse fra kravet om, at beslutninger skal meddeles skriftligt. Bestemmelsen fastslår, at beslutninger om påbud eller forbud i medfør af lovens bestemmelser herom kan meddeles mundtligt, når øjeblikkelig afgørelse af særlige grunde er påkrævet. Bestemmelsen vil således kun finde anvendelse i særlige tilfælde, hvor det er påkrævet, at der så hurtigt som muligt træffes de nødvendige foranstaltninger for at imødegå alvorlig fare for sundheden eller væsentlig forurening af omgivelserne, eller for at begrænse forureningens udbredelse og dermed dens skadevirkninger.

For at undgå, at der eventuelt på et senere tidspunkt opstår tvivl med hensyn til indholdet af en mundtligt meddelt beslutning eller spørgsmålet om, hvorvidt beslutningen er korrekt efterkommet, foreslås det, at de omhandlede beslutninger snarest muligt skal følges op af en skriftligt meddelelse.

Til nr. 24

Afgørelser i miljøsager skal efter loven meddeles skriftligt til adressaten. Samtidig skal en række myndigheder samt »enhver, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse« i sagen, underrettes.

Kredsen af privatpersoner, der skal underrettes, kan være meget stor og på forhånd vanskelig at afgrænse. Loven giver derfor mulighed for, at underretningen kan ske ved offentlig annoncering.

Navnlig i sager om godkendelse efter lovens kapitel 5 kan mange private omboende blive berørt af afgørelsen, og for at sikre korrekt underretning af disse personer, bl.a. af hensyn til deres adgang til eventuelt at indgive klage over afgørelsen, jfr. nedenfor ad nr. 29, foreslås offentlig annoncering af afgørelse om godkendelse i disse sager gjort obligatorisk.

I konsekvens af forslaget til nr. 33, hvorefter visse organisationer er klageberettiget, foreslås det, at disse organisationer skal underrettes på samme måde som privatpersoner. I tilfælde af, at afgørelsen annonceres, vil dette være tilstrækkeligt, idet man må gå ud fra, at lokale medlemmer af de pågældende organisationer vil henlede organisationens opmærksomhed på afgørelser, som det måtte komme på tale at påklage.

Til nr. 25

I § 67 foreslås indsat et nyt pkt., der udtrykkeligt giver myndighederne mulighed for at træffe bestemmelse om, at beslutninger om påbud eller forbud skal efterkommes straks. Bestemmelsen skal ses som en konsekvens af forslaget om, at påbud eller forbud i visse særlige tilfælde kan meddeles mundtligt, men vil efter sin ordlyd tillige finde anvendelse ved skriftligt meddelte påbud, hvor øjeblikkelig efterkommelse er påkrævet.

Til nr. 26

Efter miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 2, kan ministeren tillade, at miljøstyrelsens afgørelser i klagesager kan påklages til ham, såfremt afgørelsen er af principiel karakter eller af større betydning for miljøbeskyttelsen. Bestemmelsens anvendelse beror på ministerens vurdering, og klageadgangen kan derfor ikke betegnes som en regel om klage i egentlig betydning, hvor den klageberettigede har krav på, at sagen tages op til behandling.

Bestemmelsens nuværende formulering og placering i kapitel 11, der har overskriften »klage«, peger i retning af, at der er tale om en almindelig klageadgang til ministeren, hvilket aldrig har været tilsigtet. Af samme grund har bestemmelsen givet anledning til en række tvivlsspørgsmål, f.eks. om frist for indbringelse for ministeren, samt om hvorvidt der skal gives klagevejledning. Ombudsmanden har i anledning af en konkret sag henstillet, at der skabes klarhed omkring spørgsmålet om klagevejledning i forbindelse med revisionen af miljøbeskyttelsesloven.

Af ovennævnte grunde foreslås det, at bestemmelsen i § 70, stk. 2, omformuleres til en regel om, at ministeren *på eget initiativ* i særlige tilfælde kan tage en af miljøstyrelsen som klagemyndighed truffet afgørelse op til behandling. Bestemmelsen foreslås placeret i kapitel 10 i en ny § 69 a, og den nugældende § 70, stk. 2, foreslås ophævet.

En sådan regel vil ikke være til hinder for, at borgere, organisationer og andre kan rette henvendelse til ministeren, således at henvendelsen er den